

פרס אינו רואה אפשרות של סיום המו"מ עם אש"ף עד ה־12 באפריל

לטה להטיל סגר מוחלט על תושבי השטחים עד

יְהוּדָה צֶנֶז
 "יהי רצוני מאוד להודיע את המע"מ ולסיים אותו עד ה'22 באמילי, אך אין לכן סכוי" – כך

[illegible]

ייעה של יו"ר הליכוד, בנימין נתניהו, להקים ועדת ממשלתית בעקבות הפיגוע בעסולה, היא גימיק ישראלי וישראלי מאוד. נעלם דמות הארץ הארץ הארץ

המכמלה, שעליו מוצבת דרך קבע שמירה של ממשטרה, למבנית תולת של מחבל-מתאבד, יצא במחנה אומות בנות

הסיגורים ב-48 השעות האחרונות זינעו רבים.
גות הצעירים והסצורים הרבים הם עומם נשמי
משוער במדינה שאומה ודלים מות. ושאומה

וואינא יבולח לעולם לתתחנן נגד באב האובדן של
כל הרוג וכל מקרה מעורר אצל כלל הציבור באב
המתחננה של אנזלם הוד, ותרדורם זל שמוכות

המיותרת והמתמשכת.
הקוראים להטיק מסקנות ולחסיק את שיוחות
בעטבות נל הפינוגים האחרון. הם אלה שבתנדר

לשמוע און פארשטיין דאס וואס מיר זאגן. קיינער האט נישט געדאוונט אז מיר זאלן שוין נישט צוריקקומען. ער האט געזאגט אז מיר זאלן נישט צוריקקומען. ער האט געזאגט אז מיר זאלן נישט צוריקקומען.

ו. תחילה דרך אחרת לתיקון המצב, אלא באמצעות

הרב הצבאי הראשי חוקר את פסוק

למה של הרבנים הקודא לסרבנות
לדין

י' צה"ל לבצע את מקורות הצבא כהלכתו וכלשוננו. מסק ההחלטה היא: "הצבא ימשיך להיות כפי שישנו, כלומר כפי שהוא בכוונתו רגל מסוכן, מפוג ברעל של פילוג קטלני" - כך אמר ישראלי מאיר זינגרבוויץ, עוזר חרב הצבאי הראשי לנושא.

ל מרוץ הרבנות הצבאית מתעלמת מסיקת שלושת הרב
החשוב "נורמה של סירוב פקודה או לגיטימיות לסירוב מק
מניין, היא תהליך ראשוני לתחבורת של כל צבא בהמשך

תורות הלכה, משום שאני רב בצבא. רגל הסרבויות שהיו, נה
ספור. אחת ריגו להיות מרד מעל וחתור על ידי חייל
נו סתות ספור ואינו סתות מסריסטי ממסגרות של נושא א

החלוקה של חברתנו היקרה

לנה שרייבר (מרחב)

תעריך דיווח, יום שישי 8.4.94 בשעה 13.30

11-11-68

משתתפים באשרד בנות

אחד

בית "על המשמר"

ו"הדפוס החדש בע"מ"

Journal of Management Inquiry 18(6)

לשיומור אש האיבה, שסגיעתה רעה לכולם. שכן, מזהה רד אחרת לחיבו המצב. אלא באמצעות

ההרב הצבאי הראשי חוקר את פסל יצקה של הרבנים הקודא לסרבנות

ליין

הוא מבחינת דגל מסדוק, סמוג ברעל של פילוג קטלני" - כך א

נודמה של טירוב מקודה או לגטימיות לסירוב מקשה ראשון לתמרידות של כל צבא. הקשור

ספור. אחת ריגו להיות מורד מעל וזוהרן על ידי חיילי
נו מחות ספור ואינו מחות מטרייטי מממסרונם של נושאי א

החלוייה של חברתנו היקרה

לנה שרייבר (מרחב)

קיבוץ ניר-דוד

ינו עזרא לביאדרו

משתתפים בצורך במוות

אחיד זייל

בית "על המשמר"
ו"הדפוס החדש בצ"מ"

...and the *Journal of the American Medical Association* (JAMA) ...

8.4.94: טול המעמד

ורשה, דצמבר 1989

צוואת הרוצחים

ח שלא הצליח לעשות גולדשטיין בחברו, ניסה שלושם להשלים עבאללה וברכה בעטלה. ואם מלאכתם של השניים הללו, הוצגים עשוי בידו בעולם אור, מנסים לסיים כל מיני פוליטיקאים, בכירים מאוד, בשני הצדדים ככל שגילה שירות המסאות המפגות את עוז ויריחו, כי עולה המה של המאמנים. הם, בהיגיון המיתור השמור להם, לא רוצים מינו, לא רוצים תהליך שלם, ולא רוצים שוטרים פלסטיניים לא בעזו, לא בירחו ולא בחברו. ככל שמתקרב הרגע הגדול של הנסיגה והחתימה, מתנהגים המאמנים מחזר הערבי ומחזר הישראלי, כמו חיות פצועות. הם עושים והם יעשו הכל כדי למנוע את רוע הגזירה. הם מאוד מעודדים מתקדים גולדשטיין. אם הוא הצליח לעצור את התהליך לארבעה שבועות, עוד קצת לחץ, עוד רם שטון, כדי להטות את הכף, הרי כל סינוע מציא את עכברי הנוענות מהחורים, הם עוקפים בדרך נוח, "אנחנו אל יחור, או מוח לערבים". ואולי, אולי, מי יודע, אפשר היה לעצור את התהליך. אין הברל בין גולדשטיין לרצח המאמ. יש להם אותו היגיון, אותה אידאולוגיה, אותם מניעים. צריך רק להחליף ידורי ישראלי בערבי ומשלים, ונקבל את אותה תורה על הצדדים מכל צד. אין הרבה מקום לתמימות. העניין הוא, שיש להם מטרות ברורות, על הגבול האחר שכן הרישיות, עצמי השבוע שוטרי העליון את עצמם. הם האוטוריטת מנקשים להפסיק את התהליך השלום, הם משרתים את מטרות הרצח. הרי זה ברור מה שם רצו. ערפאת עיכב את התהליך, או כשהוא לא מנע את התהליך, הוא עיכב בשרות הרצח. כאשר כיכב נתיניה צווח את תהליך הקבוע שלו, שצריך להפסיק את השיתוף, הוא מממש את צוואת הרצח. אלה כל אלה, משתפי העולה האמיתיים עם כוחות הרוע והרשע. נכון שיש להם תמיד תירוצים. נכון שהם נמכרים על עקבות שיעילות מברורה רחוק, נכון שהם נותנים כל נאמני מיד הקהל שלהם. אבל כל התירוצים הללו לא מצריכים את הקואליציה שהם יוצרים עם הרצח.

ההארה הגדולה היא, האם המנהיגות יתחייב אחרי כמה עשקי רחוק, שמקבלים המדינה ממנה פוליטיקאים. או שמא היא תהיה מספיק חזקה ולא תיכנע לטרור. הברון הוא לא משה. אפשר להניח שבימים הקרובים, בשבועות הקרובים, ממשל האלימות עוד יעלה. זה לא יהיה רק עניין של נקמה. זה יהיה ניסיון ללחץ, להכריח, להטות את הכף, במה הכל שמלאכה רצחנית. הרי לרצחם המותבנים כמה משתפי העולה בדרגים המאור גבוהים, בשני הצדדים.

נקודת מפנה בעליון

דבר גדול קרה השבוע בבית המשפט העליון. אחרי כמה מסיבות שניות מאור במהלוק, על הגבול האחר שכן הרישיות, עצמי השבוע שוטרי העליון את עצמם. הם לא חלילה להחייב את ממשל המשטרה, רפי מילר, למרות הדיחה של המנהיג המשרתיסטי בישראל. חזק, לשם שינוי - חיובי ומרענן - בית המשפט העליון לא שיתף פעולה. זה לא מאבק על שלום ודוק, אלא על שלום הקטנוניות והתחלפות. מאפייני הנאורים, ששורות לא פעם לעליון, עושה מלאכה רמית. הוא מסתמך בדרך כלל על סקרי דברים, על פרסומים בעיתון, על שמועות ועל דברים לא מבוססים. בעצם המניין לעליון, הוא המטבח כל שמועה חסרת ביסוס רציני, לעניין ברור. כשנשטות והשכחות לפשעים, יש מוחות מן לסטל בפשעים. משרת המשפט והשלום ודוק הוא בעלת כוחות מוגבלים. גם בה מוקמים חוק שימור האגרגיה. כאשר האגרגיה הולכת למקום אחר, היא לא חולכת למקום אחר. כשהוא הולכת למקום אחר, נגמט המוסק השמור. את זה לא מבנים ולא רוצים להכין הצדדים הנאורים. העניין הוא, שהם מודעים לשכנוע אחרת. שהם צודקים, והם באמת צודקים. אשר שיש ציבור יקל המבחן והמבחן, ואחר ואחר. אבל כשהמבחן כאלה, שהמשמעות שלהן מוגבלת, השכחות לעיקר העיקרים, והמטלות את מבטם של הרוצים המשפטי, של המרקלות, של המשפחה ושל בני המשפט. זה בא על חשבון משהו. מה גם, שכלכל לא בדרך שמדובר בעצירות מוכחות. ומת גם, שמדובר בגזרות שחייבות, כל ציבור, לא יכול לעמוד בזה. אין נאלי לשיטות של הצדדים, לא יישאר לנו איש ציבור או איש במחנה או שראי לשלם בכיסאו. צריך רק להחליט שהחלטה בית המשפט העליון חזקה, תעצור את המשרתים מיראות המשרות, ותבהיר, לא גם אם באיחור, ששופטי העליון עדיין לא שופטים לפי מרחות חזבות בעיתונים.

אונם החלבה

ואם כבר בשיתוף חזק עסקינו, בראי להכיר שחוקי חוק מלווה עד עליו. החוק צריך לרובו ולהכיר, ואם פשוט שהחוקים בין קבוצות פוליטיות בעלות ערכים מותרים וגורמות מנגנונות, צריך לשמור עליו בתוך שבת, ולא בחור עד עליו. שוף פעם לא חזק, יצאנו לחור.

הי שכל הדיבורים על עליונות חזק בעקבות מסיבות שלוש הרבנים, הם הדיבורים ריקים. פעם נאמר, הוא מבנה משותף, שאמר לעמוד בכמה שניות מתחילת כלל מיני עקרונות, ערכים ואמונות. כאשר הוא עומד במחיריה מחוללת לערכים החשובים, כמו

יהודה ליטני

ע רב קודם לכן, עוד ישבנו במענוע ורשמי של מוביל המפלגה הקומוניסטית של פולין, רוקסניק, ודוקנו אל קרבנו כמרויח איריות של ודוק. רוקסניק היה במצב רוח של רחמים עצמיים. הוא ידע כי אלה ימי האחרונים של המשטר הקומוניסטי ופאזה הנומרת, כאשר אירוח את שר החוץ הישראלי נא ודוק, שמעון פרס, במענוע הרשמי, כ-20 ק"מ דרומית מורשת לעיר את חשבון הנפש של המשטר הזה.

בזמן שר קר מקפא וידר של, הנוגים המתונו מתון, בתוך המכונית השחורה הנוצצת, התניע את המנוע מדי כמה רקות, כדי לא לקפוא מיד, בפנים, במיד האוכל המפואר, עם הנבישות וכלי הכסף והפזל, הרים רוקסניק מדי כמה רקות כוסית ודוקה "לחי ממשלת ישראל", "לחי ירדית פוליטיקאלי", "לחי מפלגת העבודה", "לחי ההתנחלות". פרס לא האמין למשפט אחר, נוכח פרז הידידות הזה.

לאחר כעשרים דקות כוסית כאלה חשתי כי הכל מתערבב: רוקסניק והנכשרות, פרס והמבצע האסום של מוכיז המפלגה במחוזות השונים של פולין, שלמען כאשר נראה קצת מוזגים נוכח המסמכות המוביל שלהם. כמה ודוקה יכול כנראה לערוך אל קרבנו דמעות נכון בעניין של רוקסניק, הוא חלל לפרס את "שנאות" המשטר הקומוניסטי בפולין בארבעים השנים האחרונות, שראית שגרמו להתמוטטות הקומוניזם שם.

ידידות? עם פולנים? כל כך הרבה שמעתי על ורשה מאב שיל, ליד אותה עיר, עד שחייתי במחנה כושניע של קאמב לשם, וזה חלל ימי מוכר. אבא וחודי אחי תמיד כי זה עם אינו נורא, נשואי יתורים מוכתרים, והנה אני יושב באו, במענוע רשמי של מוביל המפלגה הכל יכול ושמעו התחלפות כוח לא יאמן.

ובאמת, כשנחתנו בגמל התעשפה של ורשה, בניגוד מחולל לכל מקום רשם אחר בעולם אליו הנעת, והיה שם איור תורשה מפליאית. כאלו הייתי שם פעם. אבל חשתי גם כי אני נשוא אייתי תורשה של על, על כבד מנשוא. שאלתי את אבא שלי מדוע אינו חוזר לפולין לביתו, הוא אמר כי אינו מסוגל. "לא רוצה לחזור לשם", אמר לי, "שטות אינני יכול ואינני מעוניין".

יצל הנומישה היא

העל הכבד שרדף אותי שם היה עלו של אבי. כותיל ספטמבר 1989, גויס למחת המילואים של צבא פולין. נוכח העלייה הגרמנית. אבי שירת שרם לכן במבחן העולה העליון, בחיל השריון והחיל הודיע לכן לזרנת סגל - חישוב לוחמנים ומיליונים, ליכלים ושמונים. בקיץ בעולם שם עז בורשה נותרה משמורת, אביו חזר לפולין, ברוכב גולדשטיין 18, בקימה השלישית. אביו צבר יד ידיו מאותה יחידה סמוכה ליחידה של חיל השריון, של אחד שבועיים מצבא את עצמה נמצא לעבר הנגבול הרומני.

יחידה ויהודי דוק באבי לטובת אבולונם של חיל השריון ולברוח לעבר רומניה. ומה היה על המשמחה שלי? שאל אבי, כי לעונב אותם באמצע העלייה הגרמנית? יחידה חשבו לה, כי הוא במח משמחת אבי כבר נמצאת בריחה לברית המועצות. מאן, אבי לא ראה אותה יותר, רק כמה מבנים בגטו ורשה, תרומים בחומות הצלב האדום והבילאומי, פנסים לחצי לארץ בשלהי 1941. אבי נשאר כמה ורשה ברוסיה, ולאחר מלחמה, בסיפוט, משפילים לארץ ישראל. הוא הגיע לכאן בשנת 1940. כל חייו התנהלו בצל גטיסות. הוא חי משפחתו במחנה בורשה, שעה שהוא חזר אל חיו העליון הימים והימים בארץ.

והנה אני, בן, מגיע לכאן בפעם הראשונה לארץ - הישיבים שבו, לאותה עיר מקטירה מתקשרים של אבא - "מסיבות" "תרבות", האופרה, חיי קדילה משפונים. כל משפחתי וחי שם במשך זריות, ואני מגיע לייקנות חומות העול הכבד, הנדון אותי על הנשיה במיכל. מי מה היה אבי יכול לעשות? להצטרף אליהם בגטו ורשה וללכת איתם למשרות? אבל חזק הוא על, על, חזק ידיו אותי בכל מקום בורשה. לא הגעתי לשאן מלחמה של נערים צעירים

פתאום, בלי כל אזהרה מוקדמת, התחלתי לבכות בכי תמורים. באותו רגע, המשפחה האבודה שלי מורשה, שבקושי ניתן היה לדבר עליה או לשאול על גורלה, קמה לתחייה ליד הקבר הזה, והעורבים, וערימות השלג. הכל קם לתחייה, כאילו אני עזבתי את ורשה בספטמבר 1939

פתאום, בלי כל אזהרה מוקדמת, התחלתי לבכות בכי תמורים. לא יכולתי לשלוט בצעמי ותריעות ולנו מעצמנו. בוליסל הישנה את מבטו אל מקום אחר והמשיך לספר לי על משפחתו. על אביו, מיקסע שאניצר, שהיה שומר בית הקברות הזה בימי מלחמת העולם השניה ולאחריה, בימי המשטר הקומוניסטי, על רעייתו "הגויה" מברנסק, המחשקה להיקלט במשפחה יהודית ועל אמו, המקשה על רעייתו עוד יותר.

אבל אני שמעתי קולות אחרים. באותו רגע, המשפחה האבודה שלי מורשה, שבקושי ניתן היה לדבר עליה או לשאול על גורלה, קמה לתחייה ליד הקבר הזה, והעורבים, וערימות השלג. הכל קם לתחייה, כאילו אני עזבתי את ורשה בספטמבר 1939, כאילו אני חנני שם את טקס ההרמזות שלי ברוכב גולדשטיין 18, כאילו אני שרתי באופרה של ורשה בימי החי נער. כאילו נמשך ימי תנועת הנוער, הטיולים, הגיבוש, הצבא ונוף המולדת הורשה. אני בעצם ורשאי, גולדתי כאן.

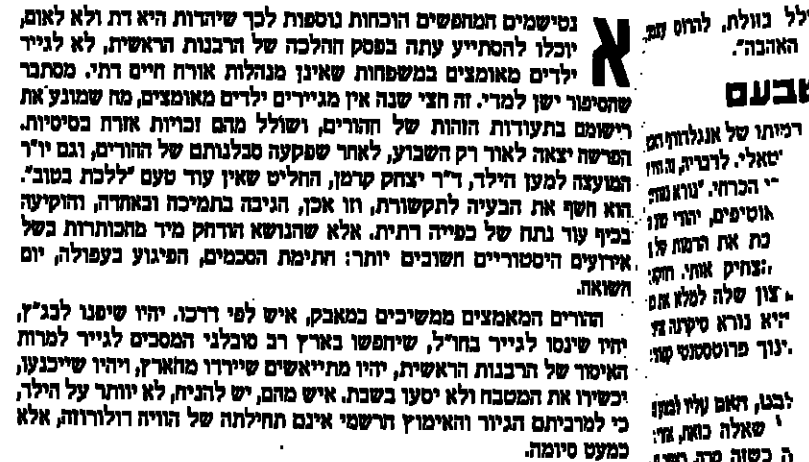
קרה לי רבר מושלם בפרץ הכי הנה, בבית הקברות הגדול של רחוב אוקשופה - התחברתי אל משפחה שלא הכרתי מקודם, אל סבא וסבא, אל הוריות ובני הורד, ראיתי את "הגויה" ברושמה, שמעתי את הקולות, חשתי את הצל הורבץ עליהם, את העננות, את המור והא השמחה. אבא לא עלה ארצה, אני גולדתי שם והמשפחה לוותה שם. ופתאום אני מכיר אותם, בוכה, על מי גורלם שואה גם גורלי, והלך איתם בדרך למשפחה.

יהודי ישן

המודים והמנכים שלי נכשלו כישלון חרוץ, גם בדיכוי בתנועת הנוער. ישראלי המורד לתנועת בקשיחות, לא לבכות, לא להגיד, קומי בבית קברות נידח במחנה ורשה ומיילל בילד קטן, מודה עם יהודים הלוחמים הולד, שהם בעצם בני משפחתי אותם ודוקי, ניסיתי להדחיק, שנים ארוכות. וטוב לי כך, כמו על כבד הכי מנני, שכן מתי ילי משפחתי, גם יל סבא וסבא דודים ודודות, אני, יהודי העיך בכיסול, הוא אותו יהודי שיר, תורת לאל.

מן

הן טעם יללבת בטובי. יויר המועצה למען זילד, דייר יצחק קדמן.

[illegible]

מבטלים ומתחשבים ודוחבם וסחבם לכל שירותי אהל לאות
 ולתחזיקו ענין תבסס סתמול על רבנותה ורשתה לא לניד
 ידים מאתמם במבטלות מולת אהרתי ידתי. מסכבת
 ושימורן של למדי. זה חצי שנה אני מזכירם ומה מאתמם מה משונעת לא
 שירותי אהל וסחבם ודוחבם וסחבם לכל שירותי אהל לאות
 ולתחזיקו ענין תבסס סתמול על רבנותה ורשתה לא לניד
 ידים מאתמם במבטלות מולת אהרתי ידתי. מסכבת
 ושימורן של למדי. זה חצי שנה אני מזכירם ומה מאתמם מה משונעת לא

[illegible][illegible][illegible]

לל בוולת. להחט
האהבה.

רמיות של אנגלוחין
"סאלי" לרביית
"הכרזי" "נורמ
אוספים, יהי
כת את המות
הצחיק אחי.
צון שלה למלא
"זיא נורא מיקנה
"נור פרוטסטנטים

לבנו, דאסם עליז למח
'שאלה כותב, אז
ה' כסוה קרה כסו
'גרהמת. אנוט נס
צח גולדשטיין לאוה
גום בתימקד הקעד
ע'כד, אין שום חלל,

כ"ן רציוח נעשה
ושבו באותו סוף
כעת על מלחמה
א"י אשר לפני
מלחמה אחת
שים הם חמד אדל
וואסן, שהם חמד
בגלדורף, כסל מל
ום הכותניק, לפת
ההשכנה רשומה
ו. ופטרל לחלוק
עדימה לחיטת מדי
כ"ן בקנה במדינה
ל"י אינטגרל מן המ
אקום א. להשתת
עליה למאן מן המ

צל-ה' למטה ואל
 להסתיים בהנחה
 אבדית הוא, וזה
 אקרה לו, וזה חללו
 רבי קיסנה שם
 נליין.
 וצירוף הוא, וזה
 הנקמה אליו
 וחתוליו, וזה

התורה והמצוה

[illegible][illegible]

קשה לדעת אם מיוזב בקבוצת מבט שנתנו של חן
האזורים בהם הקהילה היהודית חיתה גורם מבטי
המלחמה מול זו של היוצבים בבית ושוקיים
השיפול בעשאי והיירות והרמיות של שולין כע
היהודי, ואלי גם על שיטות ההיירות באזורים המרחו
מבית, אשר בהם אין נגרות משיכה רבות את
לחיי המגזר חן מרחות העבר.
העלות הקולמית של חסר דשימת שיג
העלות השמית לל מיוזב לקיפ, שבוטרו פו
מבית מרחי והישראלים, שורה העד בעיקר במ
השמות אושיווי, המבט במרחק לא גרל ממנו.
עדיית קיפ מנסה להטות את הדש לאתרים
נשחרו מהמים והודיים שחן בעד, שהי
היירות באלין שכמעט לא נפעה במהלך המלח
בעקבות זאת חשים הישות כפולין, בולטים
בערים מרחות אחרות, והיגרים בין המרח
משקעים משאבים רבים לשישוי ושחזור, לבין ה
המגרים תראים כאות הגירמאות הגרעות
השיכונים שבגו שם בשנות השלמות הקמוניסטי, ת
קשות מודות אחר שיצר המעקלים מבית, העד
בתקופה שלאח המלחמה נעשה בה נסיון לשנות
הגרעות ביתר, העשיות ברל והעלות שובלת מרחות
של חסר והתחשבות מוחלט באיכות הטכית, ומש
מאמצים לתקן הנקיים שנגרמו, לבנייתם היסוד
בעיקר במרחק העד.

קדוה להקדשם ברכת חיים בין חיים ואחר
 חכמים ויהיו מרחקים אשר להבין בקבלת
 שפת המעשה שפירושם שפירושם לקדשם בין
 עבודת ה' בעשר סודים שותף המהותיות
 במעשים שלחיד המעשה נאמם מנחמים אך עמו
 ששים את חובלם בין שני לקדש ודע
 בניגוד לשנים וראשונה, בזה נפתח מילת לה
 בזה מילת כבר אנה אין בה החידל מילת לה
 מליטה: אי כי המהותים הם ענין ודע
 שוכנים או כישרא, להרשית המהותים: וזה
 שחוקת המעשה בה נפתח וזה מילת מליטה
 חתני חורד שחוקת לא עז נאמם באמם

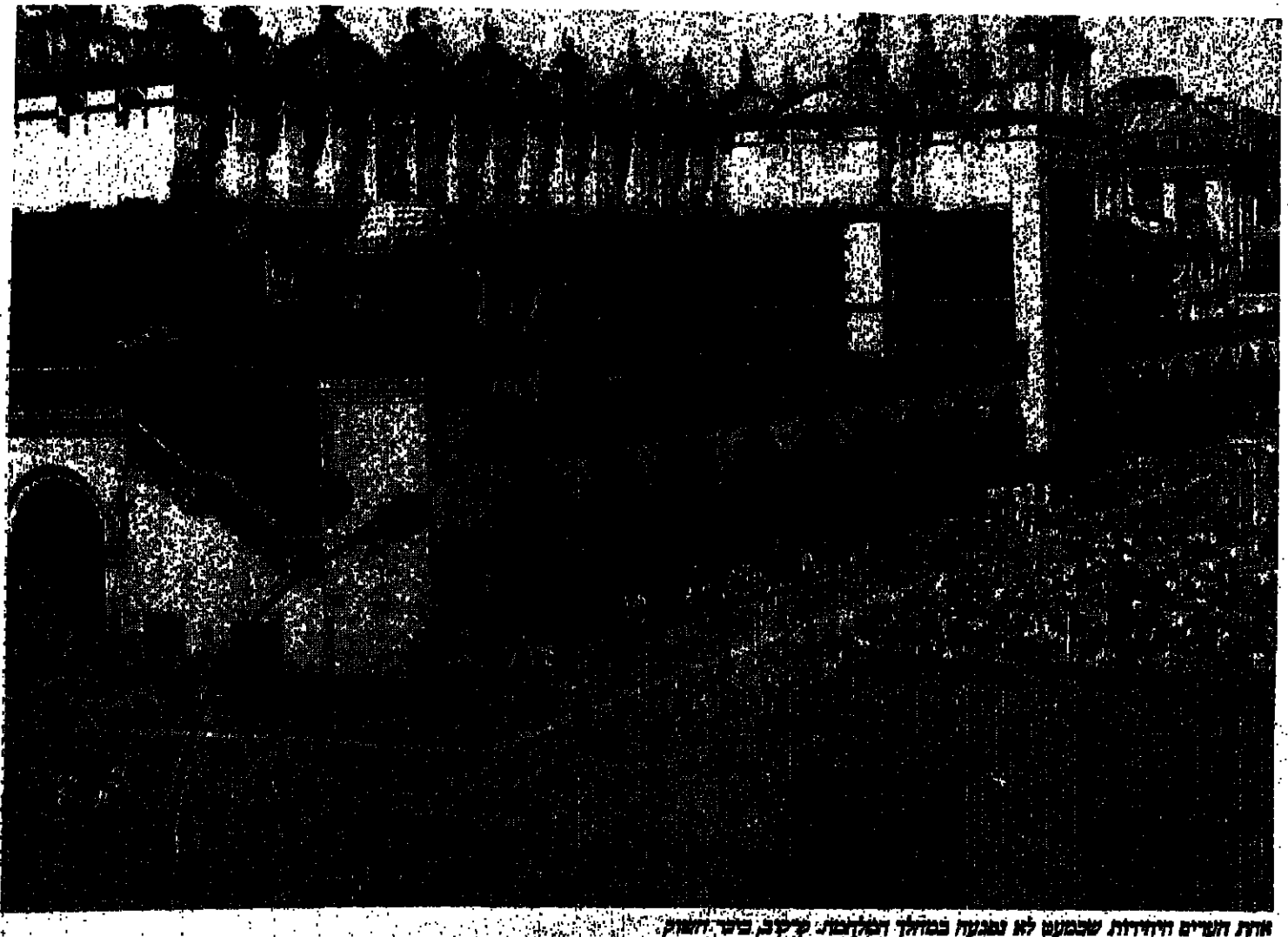
כשנים האחרונות, הן מתוך
רצון להכיר בעבר, אך לא
פחות מתוך מחשבה על
האלימות ה"רית' החשוב
כל כך לכלכלה הפוליט
הכושלת, גנבים הפולשים
לשקם מספר אתרי הוצחה,
ולשומר אתרים המהווים
הזכרות לאתר הקהילות
היהודיות הגדולות שהיו
בארצות גם אם
המחירים שם עדיין רחוקים
מאלה שבמערב, לחושביה
הבוכים היא ארץ שתקופת
המעבר נמשכת בה הרבה
מעבר למצופה מסע
לסולין

בן מצרי חיים, בו השתתפו אלפי בני נוער, וסוכנות המלכתי במלאת המשיים שנה למגדור, לבדו הורסו המשיים שנים של השפלות גדולה לה תא חזק, פולחן של המלכות והאדריכלות, והמשיים שנים של שנים מאז לא מקובל כולם, תרבות, כי כרם קטנים עד מאוד במלכות הקיום חשק המבאק החשק שנים של חיים העיר חיים, כד הוינפלד והמשיים חרדיים.

במיוחד בולטים הנהיגים בין האחרונים הנחשבים
מתירי התנועה שהם לא אנשי עסקים, דרים, לא
האחרונים היותר מבוררים. והנה הנידון, למשל,
בשנים האחרונות, כלמי חן לוחות, במסעם בא
שקטיות, או לוחות במ שכר עלתה על תרד
האות רחוב בדרום חני, נאסר. לראות במ הלון משה
אולי עליו הוצרכו הם אנשי העסקים חן בן חשן
ליומם המובנים, וכשכיון על האחרונים לצמצם את התחשק
לאדם הם מפעילים שירותים בפרט משה
והיות הנידון לא "עשירי" ב"דרכים רחוק", מן
עמר נאמר מלאה שהיו מס' מלונות, אחר ונש
בכללות לשכת התיירות שותפה ממשלתית. לאחד זה
של סיג, מיתר התפרצות האיום בכל שנתו, היה
המפלים את מקומם יותר פרעל על בני גרומת משה
זה דבריו וכתב אכזביותו, ולעיתים אולי מס' מס'
קלם ממשיך היתרית ממס.

באותה מידה, כולל ההבדל בין מרכזי העיר החדשים וישובי אירופה, שהמחירים בהם רחוקים מהיר של המלני הממוצע, לבין אזורי המגורים שהחיות קטנות ומונוטוניות, כמעט כמו השכונות המבוססות.

۱۰۰

אותן הערים היחידות שבמעט לא נפגעו במהלך המלחמה. ק"מ, בית הדין.

מרים, של כינון קונמרציה ירדנית-פלסטינית, שזמן שמיים, התקרב מאוד לתוכנית שגובשה על

[illegible]

STATION PERIOD

האירועים האלו, שהתרחשו בלילה הראשון של חג המנוחות, היוו את ההזדמנות הראשונה להעלות את השאלות שהיו בראש דעתם של חלק מהאנשים שישבו באותו חדר. השאלות האלו, שהיוו את התחילתה של תנועת ה"אגודת חסידי חב"ד", היוו את התחילתה של תנועת ה"אגודת חסידי חב"ד".

...the ...

חיה גילאור

מקולם לא סיפרתי על כך לאיש. זוהי הסעף הראשונה שאני מקלה עליה
אציי. גם כעל, חבוי היש' ליחיים, ידוע מוחלט, שכאנשים לא קראו נניו על
מעט מאז סיפורתי לה על הטרות אשר שפבו עלי, ועי חכיונות הקשים מתמחזות
אני מתמודדת לכירי, וכשהם מצייסם מאד, אני משתדלת להכניע אותם. אינני
דנה להקטנת את צביוני על אתרים. אם אפי' סביב ידכאות, או יחיה נצחיות
או מלה יסדו להשמיד אותנו, ואני תחלתי שכאן הם לא יבצו אותה. מתמודד

וכך קרה הדבר: באוטובוס מכיוון תל-אביב לחיפה, לא ארת חלפתו על פני הכביש החד, וירדתי ששוב נצטוו שתי האריות של חנות הכוח על חף הים באיזור חדרת וכפי שזה קרה לי תמיד, למרות רצוני מנתיב הים ההוא. מה שראיתי, וחסרתי אותו על מרשם האוטובוס, וזאת: "לא יכול להיות!" האנשים שקפצו לספרתי הפני אלי את מבטם, ונעצתי שישבה במסוב ליד

אני רוצה שלוש אחריות:
 התחלתי לבקש את התמורה מכיבי. נהג האסטרטג מגיס כריסטיס לנער
 שמשושיטות לו כסף. כבר בוקר עולה לאסטרטגים. אני הוא מסיבב כדור ומקו
 כריסטיס. אני קוראת את שם התחנה על שלט של "אנר". הכל מסיבב כדור ואמתי
 אך כך אני רוצה. אני ששויית. רק בעניין האחריות יש לי בעיית.
 חכמתי שוב לעבר תחנת הכות. שלוש אחריות! איום נורא. איך אל

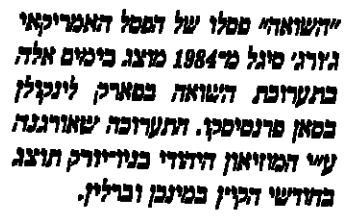
"דען רביצן", ונתגלגל האיש, "כבר יושב עכשיו תולדות, ואני רוצה לשמוע
 חיים – תיק – תיק – תיק", השמיע הדין את קולו והקריין החל להשמיע
 הדין: "במחנה נכבד ליד חדרה המתינים בימים אלה הקטנה של ארץ
 שלישי..."
 לשאר היצירות כתב את הקטנה, הקלה עצומה המפתשת בתוכי. ורגש
 משהייתה מלאה אותי עד שאני כשני יכולה להביל אותה. תחילתה לה

כדור הארץ
(סוף מעמוד 18)

(כיום מעמוד 18)

החלק השני בספר הנקרא "ניסוחים", מסביר על תהליכי הארה, על מנגלה בנבי שזכר חודש ממשקטו בליל החולות, ודיווח עשה על מאבקו להשתלב בחייה של דבת, אשתו הצעירה. התאבדותם שלו בת ברצונו, ברצונו, לחיות את חיים המסחוריים, של קורנוולס האדום חוליים יחד למעשהו.

בספר המפורסם של ג'ורג' וולטר וורנר, "המחנה הלבן",

על צילע דער

אז לא דובר

בשדה התמקדו

מִשְׁרָם הִתְפַּקְדוּ כִּמּוֹ בְּרִיּוֹת הַשְּׁלִישִׁי
הַסֵּדֶר הָאֲחֵר שֶׁהָיָה.
יוֹם טוֹב בּוֹכְנוֹלֶה

כל דבר וזמנה

כל דבר שואה
גם העץ והחב משולל העלים
לדבר מלכי תל-אביב

וכן נאמא דהשקא לנפולא הויאדא של האקא
השליש של הדינאקא האקא "מחז"א וליא הדינאקא
שיבא בדינאקא השני "מחז"א וליא בדינאקא האקא
